द्वौ पुत्रौ विनता वेत्र कद्रूपुत्राधिकौ बले । तेजसा वपुषा चैव विक्रमेणाधिकौ च तौ ।
तस्यै भर्त्ता वरं प्रादादत्यर्थं पुत्रमीप्सितं । एवमस्त्विति तं चाह कश्यपं विनता तदा ।
यथावत्प्रार्थितं लब्ध्वा वरं तुष्टाऽभवत्तदा । कृतकृत्यातु विनता लब्ध्वा वीर्य्याधिकौ सुतौ ।
कद्रूश्च लब्ध्वा पुत्राणां सहस्रं तुल्यवर्चसां । धार्य्यां प्रयत्नतो गर्भावित्युक्त्वा स महातपाः । १०८०
ते भार्य्ये वरसन्तुष्टे कश्यपो वनमाविशत् ।
॥ सौतिरुवाच ॥ कालेन महता कद्रूरण्डानां दशतीर्द्दश । जनयामास विप्रेन्द्र द्वे चाण्डे विनता तदा ।
तयोरण्डानि निदधुः प्रहृष्टाः परिचारिकाः । सोपस्वेदेषु भाण्डेषु पञ्चवर्षशतानि च ।
ततः पञ्चशते काले कद्रूपुत्रा विनिःसृताः । अण्डाभ्यां विनतायास्तु मिथुनं न व्यदृश्यत ।
ततः पुत्रार्थिनी देवी व्रीडिता च तपस्विनी । अण्डं विभेद विनता तत्र पुत्रमपश्यत । १०८५
पूर्वार्द्धकायसम्पन्नमितरेणाप्रकाशता । स पुत्रः क्रोधसंरब्धः शशापैनामिति श्रुतिः ।
योऽहमेवं कृतो मातस्त्वया लोभपरीतया । शरीरेणासमग्रेण तस्माद्दासी भविष्यसि ।
पञ्चवर्षशतान्यस्या यया विष्पर्द्धसे सह । एष च त्वां सुतो मातर्द्दासीत्वान्मोचयिष्यति ।
यद्येनमपि मातस्त्वं मामिवाण्डविभेदनात् । न करिष्यस्यनङ्गं वा व्यङ्गं वापि यशस्विनं ।
प्रतिपालयितव्यस्ते जन्मकालोऽस्य धीरया । विशिष्टं बलमीप्सन्त्या पञ्चवर्षशतात्परः । १०९०
एवं शप्त्वा ततः पुत्रो विनतामन्तरीक्षगः । अरुणो दृश्यते ब्रह्मन् प्रभातसमये सदा ।
आदित्यरथमध्यास्ते सारथ्यं समकल्पयत् । गरुडोऽपि यथाकालं जज्ञे पन्नगभोजनः ।
स जातमात्रो विनतां परित्यज्य खमाविशत् । आदास्यन्नात्मनोभोज्यमन्नं विहितमस्य यत् । विधात्रा भृगुशार्दूल क्षुधितः पतगेश्वरः ।
इत्यादिपर्व्वणि आस्तीके षोडशोऽध्यायः ॥१६॥
॥ सूतउवाच ॥ एतस्मिन्नेव कालेतु भगिन्यौ ते तपोधन । अपश्यतां समायातमुच्चैःश्रवसमन्तिकात् ।
यन्तं देवगणाः सर्व्वे हृष्टरूपमपूजयन् । मथ्यमानेऽमृते जातमश्वरत्नमनुत्तमं । १०९५
अमोघबलमश्वानामुत्तमं जगतां वरं । श्रीमन्तमजरं दिव्यं सर्व्वलक्षणपूजितं ।
॥ सौनक उवाच ॥ कथं तदमृतं देवैर्म्मथितं क्व च शंस मे । यत्र जज्ञे महावीर्य्यः सोऽश्वराजो महाद्युतिः ।
॥ सौतिरुवाच ॥ ज्वलन्तमचलं मेरुं तेजोराशिमनुत्तमं । आक्षिपन्तं प्रभां भानोः स्वशृङ्गैः काञ्चनोज्ज्वलैः ।
कनकाभरणं चित्रं देवगन्धर्व्वसेवितं । अप्रमेयमनाधृष्यमधर्म्मवज्रैर्जनैः ।
व्यालैराचरितं घोरैर्द्दिव्यौषधिविदीपितं । नाकमावृत्य तिष्ठन्तमुच्छ्रयेण महागिरिं । ११०५
अगम्यं मनसाऽप्यन्यैर्नदीवृक्षसमन्वितं । नानापतगसङ्घैश्च नादितं सुमनोहरैः ।
तस्य शृङ्गमुपारुह्य वज्ररत्नाचितं शुभं । अनन्तकल्पमुद्दिष्टं सुराः सर्व्वे महौजसः ।
ते मन्त्रयितुमारब्धास्तत्रासीना दिवौकसः । अमृताय समागम्य तपोनियमसंयुताः ।
तत्र नारायणो देवो ब्रह्माणमिदमब्रवीत् । चिन्तयत्सु सुरेष्वेवं मन्त्रयत्सु च सर्व्वशः ।
देवैरसुरसङ्घैश्च मथ्यतां कलशोदधिः । भविष्यत्यमृतं तत्र मथ्यमाने महोदधौ । ११११